

090823 Elfte söndagen efter trefaldighet Henrik Glamsjö

Tro och liv

I stället för att rikta blicken mot himmelen skall vi vända den mot marken eller kanske snarare golvet. För alla er som inte vet hur Ortoceratiter ser ut, titta nu omkring er, på golvet, och kanske att ni har tur och ser ett slags streck i kalkstenen. Det är en ortoceratit. En sedan länge utdöd bläckfisk. Faktum är att denna kalksten också kallas för just ortoceratitkalksten. Den bildades under de geologiska perioderna kambrium och ordovicium, de allra första geologiska perioderna.

Har man riktig tur kan man också få syn på en och annan trilobit, även om de oftast bara finns som små fragment.

Det är ganska så fascinerande med fossiler. Det är ju perfekta avbildningar av djur men består bara av sten. De påminner om liv som funnits men som nu är bokstavligen stendött.

Kalksten från Öland eller Gotland är ju vanliga golvbeläggningar i kyrkor och det finns inte så få som nog kan tycka att det är lite ironiskt eftersom man uppfattar hela kyrkan, ja också de som går i kyrkan, som just fossiler. Rester av en svunnen tid men som inte längre har någon betydelse. En slags avbildning av ett liv som har funnits men som nu är just, stendött. Det vi ser idag av kyrkan är enligt dessa människor, bara ett tomt skal, inget mer. Kyrkan som sådan har ingen påverkan, eller betyder inget för moderna människor i ett modernt samhälle. En del ritualer och inte så få kyrkobyggnader må visserligen finnas kvar, men de är egentligen lika betydelsefulla som trilobiterna i den öländska kalkstenen.

Vi som sitter här vet ju med oss att vi inte är döda och att vi inte är fossiler, varken i bildlig eller bokstavlig mening, därför att tron betyder något i våra liv.

Det förtjänar ändå att fundera lite över hur denna uppfattning om den fossiliserade kyrkan har uppstått. Som det mesta i världen finns inte en ensam förklaring men jag tror att det finns något väldigt viktigt gömt i dagens tema och evangelietext, tro och liv och berättelsen om farisén och tullindrivaren.

Farisén handlade enligt lagen, trodde han, men lät inte sin tro levas ut i det vardagliga livet. Han menade sig göra allt rätt men när det kom till konsekvenserna och nästankärleken, såg han ändå ner på tullindrivaren. Tron blev ett slags reservat, tron hade inte med något annat än mitt personliga förhållande med Gud att göra.

Syftet med denna texten är för oss inte primärt att kritisera de judiska fariséerna utan att vi skall se samma tendens hos oss själva. Det vi riskerar är att låta tron stanna utanför resten av vårt liv. Tron är bara något jag lever i mitt så kallade privatliv, men som inte angår hur jag bemöter min medmänniska, hur jag uppför mig i trafiken, betalar skatt, spenderar mina pengar, bemöter efterhängsna telefonförsäljare eller för den delen de människor jag har så svårt att fördra.

Vi möter det över allt, kanske särskilt i den lutherska traditionen där en del av det som sker i världen hör till det andliga regementet, dvs. kyrkan och en annan del hör till det världsliga dvs. världen, staten eller

regeringen. Men detta innebär också att vi riskerar att separera tron från vårt vanliga liv som ju till 97 % levs i den vanliga världen med fullständigt vanliga människor. (Och det är ju ingen hemlighet att kristna människor också är vanliga människor!)

Världsliga saker är helt enkelt långt ifrån alltid helt världsliga och andliga ting är så gott som aldrig enbart andliga. Vi ser det på oss själva. Vi är andliga varelser men också i högsta grad fysiska varelser, vi som ber och firar gudstjänst är också människor med fysiska krämpor och hunger. Det är inte enkelt eller ens sunt att försöka säga vad som är vad, att alltid försöka dela upp i andligt och kroppsligt, för vi är både ock. Precis som vi behöver näring genom Guds ord och sakrament behöver vi också kyrkkaffets samvaro (och kanske kaffe också).

Tron har med hur vi lever våra liv att göra och vår tro påverkas också av hur vi lever våra liv. En tro som inte har med livet att göra måste ju rimligen vara en död tro, fossiliserad om man så vill.

Inte bara i oss utan också i Gud förenas tro och liv, ande och materia. Gud har delat precis samma villkor som vi i Jesus Kristus. I honom förenas allt, tro, ande, liv, gärningar, tankar. Där finns ingen motsättning mellan tro och liv, mellan ande och materia.

Nu tror jag inte att vi är fossiler och det beror inte på att jag rör mig här i predikstolen och inte känner mig särdeles fossiliserad. Det beror snarare på det jag ser när jag ser mig omkring. Ofta tycker jag mig i Olaus Petri församling se tecken på en i högsta grad levande tro och kyrka. Människor som tar sin tro på största allvar och hör av sig till sjuka, som hjälper varandra, som försöker leva sina liv med Jesus som exempel.

Om det är något som kan rädda kyrkan på jorden från fossildöden är det just detta: vanliga kristna som försöker leva sin tro i ord men framför allt i handling. Flashiga reklamkampanjer kan inte mätas med det, eller för den delen aldrig så goda predikningar. OM det är något som kan vittna om Guds kärlek i världen är det kristna som lever sina liv med Kristus i centrum. Den helige Franciskus lär ha sagt: ”predika alltid, om nödvändigt använd ord”.

Tron har i högsta grad med vårt liv att göra. Ande har i högsta grad med materia att göra precis som vi är ande, själ och kropp.

Så i kyrkans och gudstjänsten mitt tar vi emot tecknet på just detta. Nattvarden är en måltid, bröd och vin, samtidigt är det också Kristi kropp och blod. Ande och materia, tro och liv, det innersta i vår tro i fysiska, påtagliga ting.

Kan vi låta tro och liv hänga samman har vi också något att svara de som hävdar att vi som är kyrkan bara skulle vara fragment av fossiler som vittnar om ett liv som en gång fanns. Då kan vi säga: se på oss som lever ett kristet liv, här och nu. Vi är varken trilobiter eller ortoceratiter. Vi är en levande kropp i Jesus Kristus!
Amen.